

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Matusiak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 stycznia 2022 r. w Sieradzu

odwołania S. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

z dnia 23.11.2021 r. nr (...)

w sprawie S. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

o rekompensatę

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje S. B. (1) prawo do rekompensaty od dnia 1 października 2021 r.,***
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na rzecz S. B. (1) kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.***

Sygn.akt IV U 724/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23.11.2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28.10.2021 r. odmówił S. B. (1) prawa do rekompensaty. Przytaczając wyszczególnione w art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych przesłanki warunkujące nabycie prawa do rekompensaty organ zaznaczył, że powodem odmowy przyznania wnioskowanego świadczenia jest nieudokumentowanie 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem wnioskodawca udowodnił 13 lat, 10 miesięcy i 1 dzień takiej pracy.

Odwołanie od decyzji organu rentowego wywiódł S. B. (1). Pełnomocnik ubezpieczonego wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wskazał, że w okresie niekwestionowanego przez organ rentowy wykonywania pracy w warunkach szczególnych w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Z. od 4 sierpnia 1975 r. do 30 czerwca 1995 r., S. B. (1) w okresie od 23 kwietnia 1976 r. do 10 kwietnia 1978 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Mimo że wnioskodawca bezpośrednio przed powołaniem go do odbycia czynnej służby wojskowej pracował w warunkach szczególnych i w ustawowym terminie 30 dni po zwolnieniu ze służby podjął pracę ponownie w warunkach szczególnych to organ bezzasadnie odmówił zaliczenia tego okresu do pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że przy ustalaniu uprawnień do rekompensaty z tytułu wykonywania prac w warunkach szczególnych Zakład nie uwzględnia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej przypadającej w trakcie zatrudnienia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. B. (1), ur. (...), w dniu 28.10.2021 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniosek o emeryturę wraz z rekompensatą. Do wniosku zostały załączone 4 świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawione w dniu 31.03.2015 r. przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w Z.. I – sze stwierdza, że wnioskodawca w okresie od 13.08.1975 do 22.04.1976 r. oraz od 11.04.1978 r. do 31.12.1984 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony na stanowisku kierowca towarowy, wymienionym w wykazie A dziale nr VIII poz. 2 pkt 5 załącznika do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29.06.1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładzie pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz.Urz. MK Nr 10 poz. 77); dokument zawiera adnotację „wojsko 23.04.1976 do 10.04.1978”; II-gie stwierdza, że w okresie od 01.01.1985 r. do 23.04.1989 r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony na stanowisku kierowca konwojent, wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt 5 załącznika do zarządzenia, powołanego w I – szym świadectwie pracy; dokument zawiera wyjaśnienie, iż stanowisko kierowca konwojent jest jednoznaczne ze stanowiskiem kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt 5 załącznika do ww. zarządzenia; III-cie stwierdza, że w okresie od 01.05.1990 do 01.05.1990 oraz od 01.01.1990 do 19.02.1991 i od 01.05.1991 do 02.04.1992 wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony na stanowisku kierowca towarowy, wymienionym w wykazie A dziale nr VIII poz. 2 pkt 5 załącznika do ww. zarządzenia; w dokumencie zawarto wyjaśnienie tożsamej treści jak w II-gim świadectwie pracy; IV-te świadectwo stwierdza, że wnioskodawca od 07.06.1993 do 30.06.1995 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie na stanowisku robotnik magazynowy, wymienionym w wykazie A dziale nr VIII poz. 1 pkt 7 załącznika do ww.zarządzenia; w dokumencie podano, że pracownik w 1995 r. korzystał z zasiłku chorobowego od 10.04.1995 do 08.05.1995 oraz od 07.06.1995 do 30.06.1995.

(wniosek, świadectwa pracy w aktach ZUS)

S. B. (1) w okresie od 23 kwietnia 1976 r. do 10 kwietnia 1978 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(kopia książeczki wojskowej w katach kapitałowych).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Z. od 13.08.1975 r. do 30.06.1995 r. S. B. (1) łącznie przez 13 lat 10 miesięcy i 1 dzień wykonywał prace w warunkach szczególnych (wyluczając okresy nieskładkowe – pobierania zasiłków chorobowych oraz okres odbywania zasadniczej służby wojskowej). Decyzją z dnia 23 listopada 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał S. B. (1) emeryturę od 01.01.2021 r., zaś decyzją z dnia 23 listopada 2021 r. odmówił prawa do rekompensaty.

(wyszczególnienie okresów prac w szczególnych warunkach, decyzje w aktach ZUS).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, między innymi w sytuacji, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o

przeprowadzenie rozprawy. W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły o rozpoznanie sprawy na rozprawie w pierwszym piśmie procesowym, a złożone dotychczas pisma procesowe i brak wniosków dowodowych, możliwych do zrealizowania wyłącznie na rozprawie dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, a mianowicie o powołane wyżej dokumenty w załączonych aktach organu rentowego. Przedmiotowe dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron i pozwalają, zdaniem Sądu Okręgowego, na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie S. B. (1) zasługuje na uwzględnienie. Wraz z wnioskiem o emeryturę ubezpieczony wniósł o przyznanie rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Zasady nabywania prawa do rekompensaty reguluje ustawa z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2018 roku, poz.1924). Zgodnie z treścią art.21 ust.1 tej ustawy rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Ust. 2 art.21 stanowi, iż rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Tryb ustalenia prawa do rekompensaty określa art.23 ww. ustawy o emeryturach pomostowych. Zgodnie z ust.1 tego artykułu ustalenie rekompensaty następuje wyłącznie na wniosek ubezpieczonego ubiegającego się o emeryturę. Rekompensata nie jest samodzielnym świadczeniem wypłacanym z systemu ubezpieczeń społecznych, jest przyznawana w formie dodatku do kapitału początkowego ustalanego na zasadach przewidzianych w art.173 i art.174 ww. ustawy o emeryturach i rentach. Nie jest wypłacana ubezpieczonemu bezpośrednio jak świadczenia emerytalne, ale zwiększa wartość kapitału początkowego i tym samym wpływa na wysokość emerytury. Rekompensata zgodnie z definicją zawartą w art.2 punkt 5 ww. ustawy o emeryturach pomostowych jest odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej. Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- 1) utrata możliwości przejścia na emeryturę w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 roku (w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 roku a przed 1 stycznia 1969 roku) podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie,
- 2) niespełnienie warunków uzyskania prawa do emerytury pomostowej,
- 3) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS, czyli art.32, 33, 39, 40 i 50 c,
- 4) niezyskanie prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Prawo do uzyskania rekompensaty mają osoby urodzone po 1948 roku, które przed 1 stycznia 2009 roku wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów obowiązujących do 31 grudnia 2008 roku.

Zgodnie z treścią art.32 ust.1, 1a i ust.2 ww. ustawy o emeryturach i rentach ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust.2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art.27 ust.2 i 3. Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust.1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Stosownie do treści art.32 ust.4 ww. ustawy o emeryturach i rentach wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949). Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§2 ust.1 ww. rozporządzenia). Zgodnie z §4 ust.1 ww. rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Okolicznością sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy wnioskodawcy przysługuje świadczenie w postaci rekompensaty, której warunki przyznania reguluje art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

W celu rozstrzygnięcia, czy ubezpieczony jest uprawniony do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych konieczne było zatem ustalenie, czy legitymuje się on 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy kwestionował okoliczność posiadania przez wnioskodawcę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych do dnia 1 stycznia 2009 r. W świetle zarzutów podniesionych w odwołaniu przedmiotem sporu była możliwość zaliczenia do tego szczególnego stażu pracy okresu zasadniczej służby wojskowej od 23 kwietnia 1976 roku do 10 kwietnia 1978 roku, w sytuacji, gdy zarówno przed powołaniem do jej odbycia jak i jej zakończeniu wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Nie było spornym, że ubezpieczony po odbyciu zasadniczej służby wojskowej zgłosił powrót do zakładu pracy w terminie ustawowym. Mając na względzie przedmiot zaskarżonej decyzji należy zaznaczyć, że okres służby wojskowej dla żołnierza zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (dawniej I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach.

Powyższe stanowisko zostało ugruntowane nie tylko w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 02.07.2015 r. III UZP 4/15, opubl. Biuletyn SN 2015/7/18 – 19, ale także we wcześniejszym orzecznictwie sądów powszechnych i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego. (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2006 roku, sygn. akt III UK 5/06 - OSNP 2007/7-8/108, wyrok SN z dnia 25 lutego 2010 roku, sygn. akt II UK 219/09 LEX nr 590248, 17.05.2012 r., I UK 399/11 LEX nr 1211140, wyrok SA w Łodzi z 31.03.2015 r., III AUa 281/15, LEX nr 1679965). Powiększony skład Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13, podzielił przytoczony powyżej pogląd, stwierdzając, że: „Czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej)”.

Sąd Najwyższy wyraził, między innymi, pogląd, że podstawy zaliczenia okresu służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych (szczególnym charakterze), należy poszukiwać nie tylko w przepisach normujących prawo do świadczeń, a więc obecnie w ustawie emerytalnej i rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), ale w tym zakresie znajdują zastosowanie również przepisy normujące służbę wojskową, tj. ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony RP (Dz.U. Nr 44, poz. 220 ze zm.) oraz przepisy wykonawcze do niej, w tym zwłaszcza rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318 ze zm.), które regulowało w sposób szczegółowy uprawnienia żołnierza, który w terminie 30 dni po zwolnieniu ze służby zgłosił powrót do zakładu pracy i w wyniku tego podjął w nim zatrudnienie. W myśl § 5 ust. 1 tego rozporządzenia żołnierzowi wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z przepisów tych wynika, że - pod warunkiem w nim wskazanym - okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem zatrudnienia na takich samych warunkach, jak przed powołaniem do tej służby. Jeśli było to zatrudnienie wymienione w art. 11 ust. 2 pkt 1-6 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, to również okres służby wojskowej uważany był za takie samo zatrudnienie, a żołnierz był traktowany jak pracownik wykonujący pracę wymienioną w powołanym przepisie.

Przepis art. 108 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony został nieznacznie zmieniony z dniem 1 stycznia 1975 r. przez art. X pkt 2 lit. c ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks pracy, Dz.U. Nr 24, poz. 142 ze zm.) i zgodnie z jego nowym brzmieniem, czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczał się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby.

Poważniejsza zmiana nastąpiła w brzmieniu przepisów, w tekście jednolitym (Dz.U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111). Zmianie uległa numeracja poszczególnych jednostek redakcyjnych ustawy, a także brzmienie niektórych przepisów. W myśl art. 120 ust. 1, pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wliczał się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Jednocześnie pracownikowi, który podjął pracę lub złożył wniosek o skierowanie do pracy po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej, czas odbywania służby wliczał się do okresu zatrudnienia tylko w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej oraz uprawnień emerytalno-rentowych (art. 120 ust. 3). (...). Pomimo kolejnych, licznych zmian redakcyjnych ustawy o powszechnym obowiązku obrony, w dalszym ciągu obowiązywało zawarte w art. 120 ust. 1 i 3 ustawy "wliczanie" okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień emerytalno-rentowych. Zostało ono usunięte dopiero z dniem 21 października 2005 r. (vide wyrok SN z dnia 6 lutego 2014 r., II UK 349/12).

W tym stanie rzeczy skoro art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych wprost odwołuje się do pojęcia okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS i jednocześnie nie ma wątpliwości, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się na warunkach wynikających z tego przepisu – spełnionych przez ubezpieczonego – do okresu pracy w szczególnych warunkach, to oznacza, że ubezpieczony legitymuje się wszystkimi przesłankami warunkującymi przyznanie rekompensaty, o której mowa w art. 21 – 23 ustawy o emeryturach pomostowych. Już tylko ubocznie można wskazać, iż efekt postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez organ rentowy a związanego z kwalifikacją prawną okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 06.09.1973 r. do 30.06.1975 r. pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie o zasadności odwołania. W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, uznając odwołanie wnioskodawcy za zasadne. Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu

kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do treści § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r., poz. 1800).